

Hans Eirik Olav
Gamle Ringeriksvei 36B
1356 Bekkestua

Kommisjonen for gjenopptakelse av straffesaker
Postboks 8026 Dep
0030 Oslo

Bastøy, 9. desember 2018

Statsministerens kontor
Postboks 8001 Dep
0030 Oslo

Justisdepartementet
Postboks 8005 Dep
0030 Oslo

Riksadvokaten
Postboks 2102 Vika
0125 Oslo

Stortingets Justiskomiteé
Stortinget
0026 Oslo

Oslo politidistrikt
Postboks 8101 Dep
0032 Oslo

Ref: 2017/208 – Thule Drilling AS/gjenåpning av Straffesak

1. INNLEDENDE BEMERKNINGER

Det vises til tidligere korrespondanse i saken, sist mine brev av 7. oktober og 8. november 2018, som fremdeles står ubesvart. Videre vises det til brev av 28. november 2018 fra Borgarting lagmannsrett, signert lagmann Torkjel Nesheim, hvor det i sin tur er vist til Kommisjonens brev til lagmannsretten av 14. november 2018.

Kommisjonen anmodes om å terminere hemmeligholdet, jf forutsetningsvis straffeprosessloven § 398, tredje ledd, og oversende all korrespondanse kommisjonen har hatt i saken, herunder nevnte brev av 14. november 2018, jf straffeprosessloven § 398, femte ledd, som gir §§ 242 og 264 tilsvarende anvendelse. Det anmodes samtidig om en oppdatert dokumentliste.

2. NYE STRAFFBARE HANDLINGER I BORGARTING

Som det vil fremgå av vårt brev av 9. desember 2018 til Borgarting lagmannsrett, har lagmann Torkjel Nesheim krenket en rekke straffebestemmelser i sitt forsøk på å dekke over tidligere begåtte straffbare handlinger utøvet av de tre dommerne Halvor Aas, Kine Elisabeth Steinsvik og Halvard Leirvik. Brevet er vedlagt her som:

Bilag nr. 1 : Brev av 9. desember 2018 til Borgarting lagmannsrett

Kommisjonen har vært kjent med lagmann Torkjel Nesheims forfalskning og forsøk på å dekke over kollegaers straffbare handlinger, siden den mottok brevet fra Borgarting lagmannsrett 29. november 2018, men har like fullt igjen valgt å dekke over de straffbare forhold.

3. AVSLUTTENDE BEMERKNINGER

Som nevnt i vårt brev til Kommisjonen av 8. november 2018 kan ingen ha tillit til en institusjon som konsekvent forpurrer saksbehandlingen, og som i den anledning aktivt har motarbeidet ethvert forsøk på å få sannheten på bordet.

Kravet om opprettelse av settekommisjon står fast og er – om overhodet mulig – styrket etter Kommisjonens siste fortielser/tildekking. Det samme gjelder kravet om anmeldelse av nestleder og saksbehandler.

Herværende dokument er følgelig sendt til Oslo politidistrikt og øvrige ovennevnte adressater for videre behandling.

Med hilsen,

Bastøy, 9. desember 2018

Sign.

Hans Eirik Olav

BILAG NR 17
Bilag nr 1 (s. 3-10)

Hans Eirik Olav
Gamle Ringeriksvei 36B
1356 Bekkestua

Borgarting lagmannsrett
Postboks 8017 Dep
0030 Oslo

Bastøy, 9. desember 2018

Økokrim
Postboks 8193 Dep
0034 Oslo
E-post: post.okokrim@politiet.no

Oslo politidistrikt
Postboks 8101 Dep
0032 Oslo
E-post: post.oslo@politiet.no

Att : Rette vedkommende
Re : 15-022223AST-BORG/04 – **Forfalskning av rettsavgjørelser – oppfølging**

1. INNLEDNING

Det vises til vårt brev av 8. november 2018, samt Borgarting lagmannsretts brev av 28. s.m. til Gjenopptakelseskommisjonen, ført i pennen av lagmann Torkjel Nesheims. For oversiktens skyld er lagmann Nesheims brev vedlagt her som:

Bilag nr. 1 : Torkjel Nesheims brev av 28. november 2018 til kommisjonen

I vårt brev av 8. november 2018 til Borgarting lagmannsrett, ble det redegjort for og dokumentert at tre dommere ved lagmannsretten hadde forfalsket en rettsavgjørelse, nemlig beslutning av 3. juni 2016. Gjenopptakelseskommisjonen synes å ha kontaktet lagmannsretten i brev av 14. november 2018. Lagmannsrettens brev av 28. s.m. er en besvarelse av dette brev. Lagmannsretten har ikke besvart vårt brev.

Lagmannsrettens besvarelse av 28. november 2018 løser uansett ikke det problem retten har satt seg i, nemlig forfalskning av rettsavgjørelser. Tvert imot fremstår brevet som et forsøk på å dekke over tidligere straffbare handlinger, hvor lagmann Nesheim begår nye straffbare handlinger i den anledning. Påstanden gjennomgås og dokumenteres nedenfor.

For oversiktens skyld skal vi kort identifisere de sentrale dokumentene i saken.

- D1 (dokument 1) er den beslutning som ble meddelt Hans Eirik Olav den 9. juni 2016.
- D2 er den beslutning som Økokrim oversendte i e-post den 29. oktober 2018, og som er omtalt som "originalen".
- D3 er den beslutning som lagmann Torkjel Nesheim oversendte i sitt brev av 28. november 2018, adressert til Gjenopptakelseskommisjonen. Nesheim hevder at det nå er D3 som er "originalen".

D1, D2 og D3 er alle ment å være kopi av beslutning av 3. juni 2016.

2. FAKTISK GJENNOMGANG

Idet kommisjonen har hemmeligholdt sin henvendelse av 14. november 2018 til lagmannsretten, kan vi bare anta at grunnlaget for kommisjonens henvendelse er vårt

skriv til lagmannsretten av 8. november s.å., hvor det altså ble dokumentert at de tre dommerne Halvor Aas, Kine Elisabeth Steinsvik og Halvard Leirvik hadde forfalsket en rettsavgjørelse.

Lagmann Torkjell Nesheim synes å ha forsøkt å komme dommerne til unnsetning. Følgende uttalelser i Nesheims brev skal gis en nærmere behandling:

1. *...at det tilsynelatende foreligger to ulike versjoner.*
2. *Lagmannsretten mener at det i den originale, signerte beslutningen foreligger en feil i sidenummereringen.*
3. *Vedlagt følger en kopi av dok. Nr. 12, 119 – mottatt av Økokrim – der det fremgår at to sider har fått sidenummer 4.*
4. *På bakgrunn av de undersøkelser lagmannsrettens har gjort, synes feilen i sidenummereringen å ha sammenheng med at dommerne som avsa beslutningen gjorde en tilføyelse til slutt i utkastet til begrunnelse (siste avsnitt før konklusjonen om at omgjøringsbegjæringen ikke ble tatt til følge) før originalen ble signert. Dette førte dessverre til feil sidenummerering.*

Ad nr. 1:

"...at det tilsynelatende foreligger to ulike versjoner."

I forkant av Borgarting lagmannsretts brev av 28. november 2018 forelå det to ulike versjoner av lagmannsrettens beslutning av 3. juni 2016. Dette er dokumentert ved bilag 1 og 2 til vårt brev av 8. november 2018 til lagmannsretten. Lagmannsrettens redegjørelse i brev av 28. november 2018 endrer ikke på dette. Tvert imot. I og med lagmannsrettens brev av den 28. november foreligger det nå tre ulike versjoner av beslutningen. Lagmann Nesheims redegjørelse har følgelig skapt grunnlag for nye spørsmål og ytterligere anklager.

På side 4 i D1 finner vi både begrunnelse, slutning og dommernes navn. I D2 er begrunnelsen slettet/fjernet. Det er altså intet tilsynelatende ved dette faktum. Lagmann Nesheims fremstilling synes utarbeidet for å villede.

For øvrig har lagmann Nesheim ikke forsøkt å avklare hvor mange versjoner det finnes av den nevnte rettsavgjørelse, eller konsekvensene av at lagmannsretten opererer med flere versjoner av rettsavgjørelsen. Nesheims forklaring har ikke berørt D1. Tvert imot ser det ut for at Nesheim i farten har glemt D1, hvilket har ført han inn i denne blindgate.

Ad nr. 2:

"Lagmannsretten mener at det i den originale, signerte beslutningen foreligger en feil i sidenummereringen."

Hva lagmannsretten *mener*, er irrelevant. Det er bare det som kan dokumenteres – og argumentasjon i den forbindelse – som er av relevans. Lagmann Nesheim har ikke dokumentert at det foreligger en feil ved sidenummereringen i D2, eller hvordan denne feilen skulle kunne fjerne slutning og dommernes signaturer fra side 4 i dokumentet. Slik forklaringen er gitt, må man legge til grunn at Nesheim har forfalsket en ny side 5 til dokumentet, og gitt denne sidenummeret; 4.

Dernest har han – som nevnt – bare kommentert D2. D1 er ikke nevnt. D1 består av fire sider, inklusive begrunnelse, slutning og signatur. D1 lider altså ikke av sidenummereringsfeil, og det har heller ikke vært behov for en ekstra femte side. Hvordan sidenummereringsfeilen i D3 skal forstås i lys av D1 er ikke redegjort for. Dette

må en granskingskommisjon avklare. Se mer om kravet til gransking i brev av 8. november 2018 samt nedenfor.

Rent generelt vil det aldri kunne oppstå en slik sidenummereringsfeil som Nesheim forsøker å konstruere. Når en side i et tekstbehandlingsdokument har nådd sitt maksimale innhold av tegn, åpner/tildeler programmet – eksempelvis Word – en ny side. Det nye sidetallet opptrer automatisk på dokumentet, alt avhengig av hvor på siden man har valgt at sidetallet skal opptre. Ønsker man av en eller annen grunn å tilføye en side til et dokument, så vil denne siden få et etterfølgende sidenummer. Et flersidig dokument kan følgelig aldri inneholde mer enn én side med samme sidenummer. "Feilen" som Nesheim har konstruert, kan bare oppstå dersom man fysisk går inn og manipulerer sidenummervisningen i dokumentet. En slik manipulasjon vil alltid føre til at alle sidene får samme sidenummer. Se mer om dette nedenfor, på side 5, nest siste avsnitt.

Nesheims unnskyldning om at det foreligger en feil ved sidenummereringen, bekrefter i seg selv at Nesheim – eller noen som har bistått han – har fabrikkert D3 ved å sette sammen og manipulere deler av D1 og D2, dette i den hensikt å villedde Kommisjonen til å tro at dette er én versjon, den egentlige originale. Vi kommer tilbake til dette nedenfor.

For øvrig må det avklares fra hvem Nesheim har innhentet sin redegjørelse fra. Beslutningen ble avsagt før hans tid i lagmannsretten. Nesheim ble utnevnt til dommer i lagmannsretten i Statsråd 7. mai 2017.

Ad nr. 3

"Vedlagt følger en kopi av dok. Nr. 12, 119 – mottatt av Økokrim – der det fremgår at to sider har fått sidenummer 4."

I Olavs e-post til lagmannsretten av 24. oktober 2018 etterspørres kopi av lagmannsrettens originale avgjørelser i saken. Lagmannsretten, v/Kristine Sandlie Johansen, besvarte henvendelsen i e-post av 25. oktober 2018, på følgende måte:

Sakens originale dokumenter er sendt i retur til påtalemyndigheten v/Økokrim. Det bes om at du tar kontakt med de.

Lagmannsretten kunne altså ikke oversende kopier av originale avgjørelser, da alt var sendt Økokrim. Til tross for dette har lagmannsretten nå sendt kopi av den originale avgjørelsen, til Kommisjonen. Det er for øvrig uklart hva lagmann Nesheim mener med "*mottatt av Økokrim*". Er dette dokumentet mottatt av Økokrim, eller har lagmannsretten mottatt dette dokumentet av Økokrim? Dersom sistnevnte alternativ skulle være korrekt, oppstår spørsmålet om det er Økokrim eller Nesheim som har forfalsket D3.

Saken er begjært gransket. I den relasjon må granskingskommisjonen avklare hvordan det kan ha seg at lagmannsretten den 24. oktober 2018 ikke kunne oversende kopi av originalen, mens man én måned senere likevel har hatt tilgang til originalen, og hvor man har sendt kopi av denne til Kommisjonen. Videre må det naturlig nok avklares hvem som står bak forfalskningen av D3, og hvem som har medvirket.

Ad nr. 4

"På bakgrunn av de undersøkelser lagmannsrettens har gjort, synes feilen i sidenummereringen å ha sammenheng med at dommerne som avsa beslutningen gjorde en tilføyelse til slutt i utkastet til begrunnelse (siste avsnitt før konklusjonen om at omgjøringsbegjæringen ikke ble tatt til følge) før originalen ble signert. Dette førte dessverre til feil sidenummerering."

Lagmann Torkjel Nesheim hevder altså følgende:

1. Lagmannsretten har gransket saken.
2. På bakgrunn av granskingen har man funnet at det er gjort en tilføyelse i første avsnitt på side 4.
3. Etter at tilføyelsen var gjort, ble beslutningen signert.
4. Tilføyelsen førte til at det skjedde en feil ved sidenummereringen.

Vi skal nå vurdere om Nesheims redegjørelse er plausibel, og om den løser problemet.

D1 ble meddelt Olav like etter at avgjørelsen ble avsagt, den 9. juni 2016. D2 ble først gjort kjent 29. oktober 2018, mens D3 første gang ble gjort kjent 28. november 2018. Det har derfor formodningen for seg at D1 er en kopi av den "mest" originale/autentiske avgjørelse.

Øverst på side 4 i D1 finner vi det avsnitt som lagmann Nesheim mener at er blitt gjort en tilføyelse i (linje 1 til 8). Nesheim har nektet å identifisere tilføyelsen, bortsett fra å nevne at den finnes ett eller annet sted mellom de nevnte linjer. Tilføyelsen er altså fremdeles hemmeligholdt. Ser vi D3 i lys av D1 (forutsatt at D1 er en tidligere versjon¹) fremstår det som klart at det ikke er gjort noen tilføyelser i D3.

På samme side (D1, side 4) finner vi deretter rettens konklusjon (linje 9), informasjon om at beslutningen er enstemmig (linje 10), samt selve slutningen (linje 11 og 12) med dommernes navn (linje 13). Nedenfor dommernes navn finner vi en erklæring om at dokumentet er identisk med originalen (linje 14), samt hva som må være sekretær Marianne Ofstads initialer og lagmannsrettens stempel. Ofstad har altså erklært at D1 er identisk med originalen. Så sant det hevdes at D2 eller D3 er originalen, så er D1 ikke identisk. D1 fremstår i så henseende som en forfalskning.

Økokrim hevder at D2 er en kopi av originalen. I D2 mangler linjene 1 til 10 på side 4, altså hele begrunnelsen for hvorfor det ikke foreligger særlige grunner til å omgjøre beslutningen relatert til saksbehandlingsanken. Idet D1 og D2 er ulike, kan ikke begge dokumentene være kopi av originalen. Enten er D2 en forfalskning, eller så er D1 en forfalskning.

Lagmann Nesheim hevder at D3 er en kopi av originalen. I og med at det nå finnes minst tre "originale" versjoner som alle er ulike, samt at vi ikke har tilgang til domstolens database, er det umulig å etterprøve Nesheims påstand. Det vi likevel vet er at linjene 1 til 8 (begrunnelsen) på side 4 i D1 mangler fullstendig i D2, mens disse linjer opptre på en ny fabrikkert side 4 i D3, med den forskjell fra D2 at resten av teksten som finnes på side 4 i D1, altså linjene 11 til 13 (slutning og dommernes signaturer) er fjernet på side 4 i D3.

Videre vet vi at de nevnte linjene 11 til 13 på side 4 i D1, også finnes på side 4 i D2, men da med den forskjell at disse linjer er trukket helt opp og nå står som linje 1 til 3. De samme linjer finnes igjen øverst på side 5 i D3, med den tilleggsinformasjon at denne nye side 5 skal anses å være den egentlige, originale, side 5, selv om den er nummerert som side 4.

Som det fremgår av D1 var det rikelig plass for både begrunnelse, konklusjon, slutning og signaturer på side 4. Å tilføye en ny side 5 fremstår i så henseende som en fullstendig

¹ D1 må være en tidligere versjon, jf; **1)** D1 ble meddelt Olav 6 dager etter avgjørelsen, **2)** D1 har fire sider, inklusive slutning og signaturer, mens D3 har fem sider, **3)** sekretær Marianne Ofstad har avgitt erklæring på D1 om at dette dokument er en kopi av originalen.

meningsløs operasjon. Idet det ikke foreligger andre opplysninger, må det legges til grunn at slutning og signaturer i D3 er kopiert fra D2 og deretter forklart som en ny side 5, dette for å gjøre plass til begrunnelsen på en ny side 4 som lagmann Nesheim eller en medsammevoren har laget i perioden etter 14. november 2018.

Det var altså behovet for en ny side 4, og derved en forskyving av en allerede signert slutning til neste side, som har skapt ideen om feil ved sidenummereringen.

Årsaken til at den "nye" side 5 ikke har fått tildelt sidennummeret "5", er at dokumentet allerede var signert som side 4 da lagmann Nesheim ble gjort kjent med at de tre dommerne hadde forfalsket beslutningen. I stedet for å forsøke å slette 4-tallet, og påføre et nytt 5-tall, hvilket enkelt ville ha blitt oppdaget, har Nesheim valgt å lage en ny side 4, hvor han deretter har limt inn linjene 1 til 8, innkopiert fra D1, etterfulgt av en absurd forklaring om at en tilføyelse i begrunnelsen – før signering – har resultert i en sidenummeringsfeil.

Dersom vi legger til grunn Nesheims forklaring, hvor side 5 i hans versjon – altså den siden hvor bare slutningen og signaturene opptre – av en eller annen uforklarlig grunn har fått tildelt sidennummeret; 4, må følgende ha funnet sted:

Den som har fabrikkert den nye side 4, har funnet frem tekstfilen/dokumentet i LOVISA. Han har deretter åpnet filen i Word, som er en LOVISA-modul, og kopiert all tekst over til et nytt midlertidig dokument. For å unngå problemet som linjene 11 til 13 medfører, har han skjovet denne delen av teksten nedover til neste side. Side 4 er dermed blitt manipulert. Den nye sisteside – med slutning og dommernes navn – har nå fått tildelt sidetallet "5". Dette har ikke vært noe problem idet Nesheim bare ønsket å skrive ut de fire første sidene, hvilket han har gjort. Han har deretter byttet ut førstesiden med førstesiden i Økokrims versjon, jf Økokrims nummerering 12,119, og samtidig lagt til den gamle side "4" med signaturer. Nesheim har deretter bundet alle disse fem sidene sammen slik at vi skal tro at dette er ett og samme dokument; den originale avgjørelsen.

Lagmann Nesheims usannsynlige redegjørelse om at en tilføyelse har ført til feil ved sidenummereringen, slik at de to siste sidene har fått samme sidennummer, har skapt ytterligere problemer. Verken D2 eller D3 kan være den originale Ofstad har sittet og sett på da hun avga sin erklæring. Med andre ord må det finnes et originaldokument som er identisk med D1.

Lagmann Nesheim hevder altså at det eneste som er galt i det bildet som er tegnet i vårt brev til retten av 8. november 2018, er at det ble gjort en tilføyelse som på besynderlig vis førte til at tekstbehandlingsprogrammet tildelte dokumentet en ekstraside, en ekstraside som av alle ting ble tildelt samme sidennummer som den originalt tiltenkte sisteside, nemlig "4". Dokumentet ble dermed – på besynderlig vis – stående med to side 4, altså; to sider med samme sidennummer. Skulle det ha vært den minste troverdighet i lagmann Nesheims "tilføyelsesforklaring", så ville siste siden på D3 – slutningen og dommernes signaturer – ha blitt tildelt og derved identifisert som side 5.

Den "feil" som Nesheim predikerer, kan bare skje ved at den som søker å forfalske dokumentet fysisk har gått ned på bunnteksten og endret tallet 5 til tallet 4. Den for Nesheim uheldige konsekvensen av en slik "feil", er at også resten av sidene i dokumentet, altså sidene 1 til og med 5 har blitt nummerert som 4. Dersom Nesheim hadde skrevet ut dokumentet mens han drev og "arbeidet" med det, ville altså ikke bare side 4 og 5 ha blitt skrevet ut med tallet 4 i bunnteksten, men også de øvrige sidene. Dette bekrefter at Nesheims forklaring er løgnaktig.

Nesheims redegjørelse er altså på ingen måte troverdig. I og med at han hevder å ha gjort undersøkelser, kan man konkludere med at Nesheim har funnet at lagmannsretten har forfalsket avgjørelsen, men at han i stedet for å rydde opp har søkt å dekke over

problemet. Nesheims handling er følgelig straffbar, jf straffeloven § 157, første ledd, litra a, jf § 158 (*grovt motarbeiding av rettsvesenet*), straffeloven § 173, litra a og c (*grovt misbruk av offentlig myndighet*), samt straffeloven § 221, første ledd, litra a (*falsk forklaring for retten*).

Dersom vi for øvelsens skyld legger til grunn at Nesheims versjon (D3) nå skal være en kopi av den originale versjon, og at det i denne avgjørelsen er gjort en tilføyelse – og at D1 med nødvendighet er den første versjonen av beslutningen, før signering, en versjon som på ett eller annet ulykkelig vis ble sendt til Olav for meddelelse – så skal vi ganske enkelt kunne identifisere tilføyelsen.

Ved gjennomlesing av D1 og D3 finner vi at innholdet i linjene 1 til 8 er identisk, og vi kan slå fast at det ikke er blitt gjort noen tilføyelser. Lagmann Nesheims redegjørelse fremstår følgelig som løgnaktig også under dette alternativ.

3. OPPSUMMERING

Sett i lys av ovennevnte, er det klart at lagmann Nesheims redegjørelse ikke løser det problem som er reist i vårt brev til domstolen av 8. november 2018, nemlig at D1 ikke kan være en bekreftelse av D2, at D2 mangler begrunnelse og må ha vært fabrikkert i høst, og at tre lagdommere følgelig har forfalsket en avgjørelse, høyst sannsynlig i samarbeid med sekretær Marianne Ofstad.

Nesheims redegjørelse har ledet til at det nå ikke finnes to, men tre ulike versjoner av lagmannsrettens beslutning. Versjonsproblematikken er ikke forsøkt løst eller forklart av Nesheim. Nesheim har heller ikke forsøkt å forklare hvorfor den såkalte originale avgjørelsen er befengt med så mange feil, mens den versjonen som ble sendt ut til meddelelse i forkant av 9. juni 2016 ikke synes å ha noen feil. Sidenummereringsfeilen er ikke søkt forklart. Nesheims fremstilling er ikke troverdig, og viser en dommer som drives fra skanse til skanse.

Vi kan dermed slå fast at det ikke er dokumentert at det er gjort noen tilføyelser i begrunnelsen, verken før eller etter signering, samt at en slik tilføyelse som det her eventuelt er snakk om uansett ikke ville ha ført til noe sidennummereringsfeil av den art som D3 angivelig lider av. Mot ovennevnte bakgrunn kan vi konkludere med at Torkjel Neshim har fabrikkert dokumentet på følgende vis, og innenfor følgende faktiske rammer:

Beslutningen av 3. juni 2016 bestod opprinnelig av 4 sider. Beslutningen har i utgangspunktet ikke vært signert. Ved etterspørsel etter signert beslutning har de tre dommerne fremskaffet eller fått seg presentert et ark som de har signert på. De har ikke kontrollert at beslutningen/dokumentet var fullstendig. Dette er årsaken til at linjene 1 til 10 ble "borte" i D2. I den signerte beslutningen, D2, mangler altså begrunnelsen, konklusjonen og opplysninger om enstemmighet; nemlig linjene 1 til 10 på side 4. Signaturene er gjort på side 4. Det var dermed ikke mulig å endre sidetallet på dette arket. Den eneste muligheten lagmann Nesheim hadde for å dekke over forfalskningen, var å fabrikke en ny side 4, hvor han kunne lime inn de manglende linjer. I og med at side 4 allerede var "tatt", fant lagmann Nesheim ingen bedre løsning enn å forsøke å bortforklare sidetallet på det arket hvor dommerne hadde signert.

Lagmann Nesheim har altså begått forfalskning, i tjeneste som dommer, samt at han har løyet overfor Kommisjonen, og skal straffes for disse handlinger. Han skal også straffes for å ha forsøkt å dekke over de straffbare handlinger kollegaene Aas, Steinsvik og Leirvik har begått, samt for å ha motarbeidet rettsvesenet (straffeforfølgelse av de tre dommerne). I tillegg skal han straffes for å ha forsøkt å forhindre etterforskning som kan lede til frifinnelse av Olav.

4. KORT OM BORGARTING LAGMANNSRETTS SYN PÅ PRAKTISKE LØSNINGER OG PRAGMATIKEREN TORKJEL NESHEIM

Det må naturligvis stilles spørsmål ved lagmann Nesheims handlinger. Hvorfor har han handlet slik han har gjort? Kan det finnes spor av etisk svikt hos Nesheim, sett i lys av tidligere saker/handlinger?

Torkjel Nesheim er kjent for å være en pragmatisk dommer, hvilket skal belyses ved RG-2013-687.

En rettsavgjørelse skal undertegnes av rettens medlemmer, ingen andre, jf tvisteloven § 19-4, annet ledd, og § 19-6, annet ledd. Dom er avsagt når dokumentet er signert av de dommere som har deltatt i saken, jf tvisteloven § 19-4, annet ledd. Det er altså ingen tvil; bare dommere som har deltatt i behandling av saken kan signere på avgjørelsen.

I forbindelse med sak som Øystein Stray Spetalen hadde anlagt for Oslo tingrett, skulle tingrettsdommer Per Fleisje avsi dom. I følge Fleisje ble avgjørelsen skrevet onsdag 13. november 2013. Torsdag 14. skulle Fleisje starte på sin utenlandsferie, hvilket han gjorde. Samme dag ble det oppdaget at dommen ikke var signert.

Det synes å ha vært behov for rask avgjørelse til fordel for Stray Spetalen, hvilket bekreftes av det faktum at avdelingsleder Torkjel Nesheim ringte til Fleisje samme dag som Fleisje hadde begynt sin ferie, og instruerte/tvang Fleisje til å gi Nesheim en muntlig blankofullmakt til å signere dommen på Fleisjes vegne. Det var tydeligvis ikke tid til å vente på at Fleisje skulle komme tilbake, eller å utarbeide en skriftlig fullmakt, og dermed ble fullmakten gitt muntlig, over telefonen, hvorpå Nesheim signerte dommen på Fleisjes vegne. Disse handlinger er i seg selv straffbare. Nesheim er godt kjent med at han ikke kan signere på andres rettsavgjørelser, verken med eller uten fullmakt. Videre er han kjent med at verken dommere eller andre borgere, har anledning til å instruere en annen dommer til å gi en slik fullmakt. Nesheims instruks, og – deretter – signatur, er enkeltstående krenkelser av straffeloven § 173, som "overtok" etter gamle straffeloven § 110 (dommer som handler mot bedre vitende).

Det er for øvrig betegnende for den sviktende rettssikkerhet i landet at de involverte dommerne, så vel som Spetalens advokatkorps i advokatfirmaet Haavind, ikke hadde noe å utsette på at en dommer kunne sette seg til å signere på avgjørelser han ikke hadde deltatt i. Tvert imot mente de at dette var en praktisk god løsning som løste både Spetalens og domstolens problem. Argumentasjonen var at så lenge det ikke har betydning for resultatet, så kan hvilken som helst dommer signere en rettsavgjørelse som en annen dommer har arbeidet med.

Man kan undre seg over hvordan det overhode var mulig at Nesheim, etter denne gjerningen, like fullt ble utnevnt som lagmann i Borgarting. Her bør det samtidig nevnes at som takk for tilliten har tingrettsdommer Fleisje blitt tilkalt som dommer til Borgarting lagmannsrett, hvor han endatil har fått sitte som dommer *sammen* med Nesheim, jf eksempelvis LB-2018-058156.

At Borgarting lagmannsrett har sans for de praktiske løsninger, uavhengig av og også i strid med lov, bekreftes ved å vise til en sak for Tilsynsutvalget for dommere, nærmere bestemt sak 125/11:

I 2009 var lagdommerne Petter Chr. Sogn, Jørgen F. Brunsvig og Espen Bergh blitt trukket ut til å behandle sak 09-172806. Kjennelse i saken ble avsagt 2. desember 2009. Avgjørelsen ble sendt ut til forkynning. Ved påtegning på den usignerte kopi som ble sendt ut, har rettens sekretær Marianne Ofstad erklært at kjennelsen er i samsvar med originalen, hvilket betyr at hun har kontrollert at de tre dommerne Sogn, Brunsvig og Bergh hadde signert den originale avgjørelsen. I løpet av 2010 ble det begjært innsyn i kjennelsen. Sekretær Grete Frankering oversendte kjennelsen til parten, og ved

påtegning bekreftet også hun at kjennelsen var i samsvar med originalen. Dermed var det dokumentert ved flere anledninger at Borgarting lagmannsrett bestemt har ment at kopien hvor Sogn, Brunsvig og Bergh står oppført som dommere, er overensstemmende med originalen.

Ved innsyn av 6. april 2011 – i den ”originale” kjennelsen – ble det avdekket at Espen Bergh ikke hadde signert som dommer i saken, dette altså til tross for at han har opptrådt som dommer i saken. Bergh sto fremdeles oppført som dommer på førstesiden av kjennelsen, men på siste siden har lagdommer Peter L. Bernhardt signert i stedet for Bergh. Også på dette dokumentet har en sekretær ved lagmannsretten bekreftet at dokumentet er en rett kopi av originalen.

Ett åpenbart problem ved disse to erklæringer, er at den første bekrefter at Sogn, Brunsvig og Bergh hadde deltatt og signert, mens sekretæren i sin siste bekreftelse hevder at Sogn, Brunsvig og Bernhardt har signert. Et annet og like åpenbart problem ved den siste bekreftelsen er at dommerne Sogn, Brunsvig og Bergh fremdeles sto oppført som behandlende dommere på kjennelsens første side. Sekretæren har altså bekreftet at originalen – nå – inneholder fire dommernavn; Sogn, Brunsvig og Bergh på første siden, og Sogn, Brunsvig og Bernhardt som signerende dommere på siste siden, og at alt dette altså er i overensstemmelse med originalen.

Dommernes forfalskning av rettsavgjørelsen ble klaget inn til Tilsynsutvalget den 21. september 2011. Knappe tre uker senere oversendte lagmannsretten på eget initiativ enda en ny versjon av kjennelsen. Denne gang hadde lagmannsretten fjernet Bergh fra første siden, og plassert inn Bernhardt. Også denne versjonen er bekreftet og signert av sekretær Ofstad.² Denne siste versjonen er, i likhet med de foregående, en åpenbar forfalskning. Ingen av de tre versjonene av kjennelsen er gitt påtegning om retting eller annen endring i medhold av lov. Det er altså ikke mulig å vurdere hvilke av disse tre versjonene som er ment å være den originale. Alle versjonene fremstår følgelig som klare forfalskninger.

5. AVSLUTTENDE KOMMENTARER

Med dette skulle det ikke være tvil om at Borgarting lagmannsrett utøver en praksis som mer er styrt av pragmatisme enn lov, og som strider mot en rekke straffebestemmelser. I tillegg fremstår det som åpenbart at lagmann Nesheims brev til kommisjonen er utarbeidet i den hensikt å føre kommisjonen bak lyset, dette i sin tur for å forpurre en gjenåpning av straffesaken.

I lys av dette er det lite heldig at dommere ved Borgarting lagmannsrett får fortsette å besvare henvendelser i saken, og derved gis anledning til å begå nye straffbare handlinger. Som tidligere begjært bør det oppnevnes en granskingskommisjon, og så får dommerne svare til denne.

Mht øvrige begjæringer, vises det til vårt brev av 8. november 2018 til Borgarting lagmannsrett. Grunnlaget for de nevnte begjæringer står – etter lagmann Nesheims redegjørelse – enda sterkere. Det anmodes om umiddelbare tiltak, herunder at soningsordren mot Olav oppheves, uten ytterligere opphold.

Med hilsen

Bastøy, 9. desember 2018

Sign.
Hans Eirik Olav

² Marianne Ofstad har altså medvirket i tidligere forfalskninger av rettsavgjørelser.

BORGARTING**BILAG NR 17**
Bilag nr 1 til Brev til Borgarting
lagmannsrett av 091218 (s. 11-16)**Dok 22**Kommisjonen For Gjenopptakelse Av Straffesaker
Postboks 2097 Vika

0125 Oslo

Deres referanse

Intet tilsynelatende. De

Vår referanse

15-204002AST-BORG/04

Dato

28.11.2018

Hans Eirik Olav - Økokrim

Det vises til brev fra Gjenopptakelseskommisjonen datert 14. november 2018 med spørsmål knyttet til at det tilsynelatende foreligger to ulike versjoner av lagmannsrettens beslutning 3. juni 2016 i sak 15-204002AST-BORG/04.

Den versjonen som er omtalt som D2 av Hans Eirik Olav, er påført dok. nr. 12,119. Det fremgår at Hans Eirik Olav har fått denne oversendt fra Økokrim. Dokumentnummeret gjelder straffesaken – dette er ikke lagmannsrettens nummerering.

Lagmannsretten mener at det i den originale, signerte beslutningen foreligger en feil i sidenummereringen. Vedlagt følger en kopi av dok. nr. 12,119 – mottatt av Økokrim – der det fremgår at to sider har fått sidenummer 4. Lagmannsretten kjenner ikke til om, og i såfall hvorfor, Hans Eirik Olav ikke fikk tilgang til begge sider påført nummer 4 ved sin henvendelse til Økokrim. Dette må eventuelt Økokrim avklare nærmere.

På bakgrunn av de undersøkelser lagmannsrettens har gjort, synes feilen i sidenummereringen å ha sammenheng med at dommerne som avsa beslutningen gjorde en tilføyelse til slutt i utkastet til begrunnelse (siste avsnitt før konklusjonen om at omgjøringsbegjæringen ikke ble tatt til følge) før originalen ble signert. Dette førte dessverre til feil sidenummerering.

Lagmannsretten beklager feilen.

Kopi av dette brevet er sendt Hans Eirik Olav og Økokrim.

Med vennlig hilsen

Torkjel Nesheim

Lagmann

Postadresse
Postboks 2107 Vika, 0125 OsloSentralbord
21 55 80 00Saksbehandler
Gry Cristin Johansen

Bankgiro

Organisasjonsnummer

Kontoradresse
Keysers gate 13, 0165 Oslo

Telefaks

Telefon
21558214Ekspedisjonstid
0800-1545 (1500)Internett/E-post
<http://domstol.no/borgarting>
borgadm@domstol.no

12,119

BORGARTING LAGMANNSRETT**BESLUTNING****Avsagt:** 03.06.2016**Saksnr.:** 15-204002AST-BORG/04**Dommere:** Lagdommer Halvor Aas
Lagdommer Kine Elisabeth Steinsvik
Lagdommer Halvard Leirvik**Tiltalt** Hans Eirik Olav Advokat John Christian Elden**Påtalemyndighet** Økokrim Førstestatsadvokat Elisabeth Harbo-Lervik

Hans Eirik Olav har begjært omgjort lagmannsrettens beslutning av 12. oktober 2015 om å nekte å fremme anken over Oslo tingretts dom av 12. januar 2015.

Lagmannsretten finner at det ikke foreligger særlige grunner som bør føre til at nektelsen omgjøres etter straffeprosessloven § 321 fjerde ledd andre punktum.

Etter straffeprosessloven § 321 fjerde ledd annet punktum kan en avgjørelse om å nekte anken fremmet omgjøres til gunst for siktede når "særlige grunner" foreligger.

Lagmannsretten viser til Bjerke m.fl.: Straffeprosessloven, kommentarutgave, side 1142 der det med referanse til Rt. 2009 side 506 avsnitt 7 heter at "avgjørelsen beror på en helhetsvurdering med utgangspunkt i nye bevis eller nye argumenter som viser at den første avgjørelsen ble truffet på sviktende grunnlag". Det fremgår samtidig at også andre forhold kan vektlegges ved vurderingen.

Etter lagmannsrettens syn er det ikke holdepunkter for at lagmannsrettens beslutning 12. oktober 2015 om å nekte anken fremmet ble truffet på et sviktende grunnlag. I beslutningen er det bemerket at bevisvurderingen til tingretten bygget på en rekke ulike momenter i spørsmålet om det forelå utroskap, jf. beslutningen side 3 nederst.

Lagmannsretten mener at det i begjæringen om omgjøring ikke er vist til forhold som samlet sett gir grunnlag for å hevde at det foreligger et sviktende grunnlag for resultatet i tingretten eller lagmannsrettens beslutning om å nekte anken fremmet.

Lagmannsretten har vurdert saken på ny, herunder særlig det som er anført i omgjøringsbegjæringen og senere prosesskriv.

Av nye dokumenter har lagmannsretten særlig merket seg bilagene 2, 5-12, 14,15, 18-21, 23, 24- 27, 30-32, 34, 35, 39, 43-46 og 48-50 fremlagt 12. januar 2016, samt bilag 1 og 2 fremlagt 25. januar 2016.

Bilag 2, som er et memorandum fra advokatfirma Wiersholm om Thules rettigheter under gjenoppbyggingsavtalen, kaster ikke nytt lys over saken. Bilag 5 er en transkripsjon av vitneforklaring avgitt under senere sivil hovedforhandling. Vitner bekrefter her at nettverk er viktig i Emiratene, og at saudiarabere generelt sjelden står frem som eiere i selskap.

Bilag 6 er e-postkorrespondanse med vedlagt artikkel fra Dagens Næringsliv knyttet til sjeik Faisal og anførte planer om å stjele rigg fra Thule Drilling, og bilag 7 er en artikkel som fremhever maktposisjonen til sjeik Faisal. Bilag 8, 9 og 10 illustrerer Saudi Aramcos størrelse og binding til kongefamilien i landet.

Informasjonen her er ikke enkeltvis eller samlet av en slik art at den rokker ved grunnlaget for lagmannsrettens beslutning om å nekte anken. Det er ikke avgjørende at det var nødvendig med påvirkning av sentrale maktpersoner i Saudi-Arabia for å løse konflikten på verftet. Nettopp for dette formål ble Lekarz engasjert og fikk betalt.

Bilag 11 og 12 er to avtaler vedrørende riggen Thule Power. Det er anført at tingretten tar feil når den vurderer at bortfallet av kontrakten med Saudi Aramco var negativ for Thule Drilling AS. Lagmannsretten bemerker at det meget godt kan være at dette bortfallet var positivt. Det avgjørende er imidlertid at dette ikke kan ha sammenheng med betalingen til SAC, men med Lekarz' arbeid.

Det samme synspunkt gjør seg gjeldende for bilag 14 og 15.

Også bilagene 18-26 og 30-35 viser forhold knyttet til arbeidet med å kansellere avtalen og skaffe tilgang til verftet, men er ikke egnet til å kaste lys over utbetalingen til SAC slik lagmannsretten ser det.

Bilagene 27-29 er anført å skulle vise den saudiarabiske kongefamiliens innflytelse i SAC, og at man forholdt seg til al Gosaibi som partner i SAC, og i avskrift av vitnemål i bilag 39 bekreftes at SAC skal ha vært saudiarabisk.

Dette er ikke egnet til å endre den oppfatning lagmannsretten ga uttrykk for i beslutningen om ankenektelse, nemlig at det fremstår som lite troverdig at det var saudiarabiske interesser bak SAC. Under enhver omstendighet må opplysningene sees i sammenheng med den etterfølgende disponering av utbetalingen til SAC som lagmannsretten pekte på. I lys av dette kan heller ikke artiklene fremlagt i bilag 44-46 om Eldring og hans forhold til Gjermund Cappelen, eller bilagene vedlagt prosesskrift 25. januar 2016, ha betydning for saken her.

Bilagene 48-50 er anført å knytte seg til nødvendigheten av beskyttelse i Saudi-Arabia, samt betydningen av å sikre rettighetene i SAC om noe skulle tilstøte Lekarz. Heller ikke dette kan ha betydning for bevisvurderingen slik lagmannsretten ser det.

Selv om argumentasjonen i omgjøringsbegjæringen og senere prosesskriv sees i sammenheng med den allerede fremlagte og den nye dokumentasjon, foreligger det ikke særlige grunner for å omgjøre beslutningen om å nekte anken fremmet. Det er ikke fremkommet noe som er egnet til å rokke ved det syn at utbetalingen til SAC var i strid med Thule Drilling AS' interesser, noe den etterfølgende disponeringen viser. Det er heller ikke fremkommet noe som gir grunn til en annen vurdering av nektelsen når det gjelder post IV.

Ovenstående tilsier også at det ikke er særlige grunner for å omgjøre beslutningen vedrørende saksbehandlingsanken. Lagmannsretten har i beslutningen 12. oktober 2015 bemerket at begrunnelsen for å unnlate enkelte etterforskningsskritt var uheldig, men at dette ikke kunne ha betydning i lys av bevissituasjonen. Lagmannsretten har etter den fornyete gjennomgang over kommet til at det ikke er særlige grunner til å omgjøre ankenektelsen for så vidt gjelder bevisanken. Det er herunder også vurdert om anførselene knyttet til tingrettens saksbehandling og mot lagmannsrettens saksbehandling ved ankesilingen tilsier en annen vurdering.

Etter dette tas omgjøringsbegjæringen ikke til følge.

Beslutningen er enstemmig.

SLUTNING

Lagmannsrettens beslutning omgjøres ikke.

Halvor Aas

Kine Elisabeth Steinsvik

Halvard Leirvik